

– Mennyire lehet így letenni a munkát, s nem folyton veszélyforrásokat keresni?

– Értelemszerűen nem hagyom nyitva az ajtókat, ha elmegyek otthonról. De ha egy idegen autó parkol a házam előtt, nem azzal indul a napom, hogy lefényképezem a rendszámát a biztonság kedvéért. Nincs bennem paranoia, az egy idő után önbejeljesítő jóslatként működne. Inkább azt vallom: erősödünk meg magunkban minden (testi, lelki, szellemi) szinten.

– Ahogy azt a harcművészek mondani szokták.

– Ez ennél többről szól. Valóban mindig kerestem a spiritualitást ebben a történetben, de ez alatt nem távolba meredést kell érteni. Egyfelől a harcban fontos a fizikai erő, az ügyesség, a keménység, az állóképesség, azonban a technikákat a szellemiség fogja össze és a lélek teszi teljessé. A belülről történő folyamatos építkezés éppúgy megkerülhetetlen, mint a külső izomzat pakolása. Természetesen egy harcművészeti iskolában tegyük mindezt úgy, hogy ne legyen belőle valósi szekta alakítása.

– A TEK-ben ez talán nehéz is lenne.

– Igen, bár annak idején utasításba kaptam a harcművészet erkölcsi részének az oktatását is. Szerintem ez rendkívül fontos, mivel ha nincs etikai minimum a harcosok mögött, akkor ítélet-végrehajtó csapatot alkotnak, nem különbözve azoktól, akiket elfogunk.

– Mondjuk ez a szemlélet némileg elmentmond a parancsuralmi rendszernek. Ezek szerint nem kedveli?

– Persze a katonalét jár egyfajta szögletességgel, de ha ez a gondolkodást is me-revvé teszi, az hiba. A maximális tisztelet megadása mellett is ellent lehet mondani. Ettől még a parancs az parancs, s végre kell hajtani, különben arról fogunk szavazni, menjünk-e bevetésre. Ez nem így működik, de vannak fórumok, ahol hangot adhat az ember a véleményének. A problémám az, ha valaki ekkor is szolgálalkú.

– Ennek tükrében nem hiányolja a magyar dzsiudzsicu kihívóit, olyanokat, mint amilyen ön volt annak idején a világszövetségben?

– Vannak bőven, akik felhívják a figyelmet, ha a módszeren változtatni kell. Eleinte szépen becsomagolták, ám most már nyíltan teszik ezt. Ami jó, mert amúgy sem vagyok a személytelen birodalomirá-

nyítgatás híve. A magyar dzsiudzsicu szerencsére sosem volt egy zárt rendszer, a mai napig folyamatosan fejlődik. Ugyanis amennyiben az ember nem veszi észre, hogy a világ változik, akkor a világ érezeti, hogy elmúlt felette az idő. Ha úgy tartanék tréninget, mint annak idején az első termemben, magammal beszélnek a tükör előtt, mert az Y és a Z generációval szemben már nem lehet megütni ugyanazt a hangnemet. Ahogy a kommandósokkal szemben sem. Az akkori hangnemtől ma azonnali ügyészégi vizsgálatot rendelnének el. Rendkívül sokat tanított a TEK, segített a szakmában való felzárkózásban, valamint új lendületet adott.

– Ezt hogy kell érteni?

– A TEK alakulása előtt már eléggé lezártnak tekintettem a pályámat. 1980-ban indult el a Kelemen Ryu harcművészeti iskola, 1985-ben alakult meg a Magyar Jujitsu Szövetség, 1989-ben a Testőr Kft. Kiépült az országos hálózat, ezen évek alatt pedig megfáradtam.

– Miért vállalta mégis?

– Az epeműtéméről toltak ki, amikor megláttam az ágyam mellett álló Hajdu Jánost (a Terrorelhárítási Központ jelenlegi főigazgatóját – a szerk.). Megkérdezte, hogy ha úgy hozná a sors, dolgoznék-e neki. Igennel válaszoltam, és egy úriember mindig tartja a szavát.

– Ha már itt tartunk, miért pont a dzsiudzsicu került a TEK kiképzésébe?

– Azért, mert a technikái a közelharc lehető leghatékonyabb fogásai közé tartoznak. A magyar dzsiudzsicu ezenfelül ötvözi a különféle harcművészetek előnyeit, így keményebb és jóval célravezetőbb. A TEK jelenlegi főigazgatója egyébként karatéka volt, ezért előbb a saját árnyékát kellett megugrania, miszerint a karate nem idevaló.

– Mennyire van hatással a kiképzésekre, edzésekre a pandémia?

– Mint az egész életünkre. Nagyon visszafogott képzést tudunk csak folytatni. Próbáljuk tartani a napi rutint, fejlődésre azonban most nincs lehetőség. A rendkívüli helyzetre és a veszélyeztetett korosztályomra való tekintettel most többnyire a kollégáim tartják az edzéseket, később újra edzem a csapattal.

– Milyen lesz a távolabbi jövő?

– Régi szenvedélyem a lovaglás, habár csúnya élménnyel kezdődött, s elég hullámzó volt a viszonyom a lovas pályafutással. A lovakhoz való kötődésem azonban a mai napig tart. Szeretnék még egy lovardát építeni, saját erőből, versenypályával, infrastruktúrával, amely egy füst alatt terápiás központ lenne a fiainak. Emellett az olvasás vált életformámmá, különösen a szépirodalom és a filozófia érdekel. Terveim szerint továbbra is magamra rántom a könyvespolcot. Olyan vagyok, mint a ruhatisztító henger, mindent felszedek, aztán hagyom szelektálni az agyamat az információk között.

– Úgy tudom, a kedvenc idézete viszont nem könyvből származik: „Miért érdemes dzsiudzsicuzni? Azért, hogy olyanok legyünk, mint a fák – képesek legyünk állva meghalni.” Mit képvisel ez?

– 1982-ben, a harmadik klub nyitásával kapcsolatos egyik tárgyaláson született. A befektető, a Barnevál Kft. vezérigazgatója azt mondta, egyetlen kérdésre kíváncsi, s ha jól válaszolok, kapunk 200 négyzetméter tatamit a cégtől, és felveszi sportállásba Sipos Gyulát. A kérdés így hangzott: „Miért kell dzsiudzsicuzni?” Erre született a fenti válasz. Nem tudom, honnan jött a mondat, de azóta is helytálló. Számomra azt jelképezi, hogy amikor eljön az ember utolsó pillanata, azt tartással legyen képes fogadni. Azzal a tudattal, hogy megtett mindent, amiért ideszületett, ami pedig nem sikerült, azzal szembenézett. Nem menekül el, nem görbül meg vagy bújjik el a nehézségek előtt.

– Milyen nehézségekre gondoljunk az ön esetében?

– Hosszú lenne mind felsorolni. Gyerekként, egy gyártelep tetején kolbászolva beszakadt alattam az ipari csarnok üveg-teteje, és kilenc méter magasról egy teherautó vasplatójára estem gerinccel, mégis itt ülök. Cégem az első évben veszteséges volt, s a szövetség kohéziójának a megtartásáért a mai napig küzdünk. A TFK-ben szintén ki kellett vívnom a harcosok tiszteletét, nem adták azt parancsba. De a viszszaajelzésekből érzem az ember, hogy nem élt hiába. Ugyanakkor ha újrakezdhetném, sokkal többet dicsérnék, nem pedig csak a kegyetlenségig kritizálnék.

BRIGITTA